

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, <https://www.finarbitr.cz>

Navrhovatel

Zástupce

Mgr. Lucie Růžičková
advokát
IČO 63123606

Instituce I

Generali Investments CEE, investiční
společnost, a.s.
IČO 43873766
Na Pankráci 1720/123
140 00 Praha 4

Instituce II

Broker Consulting, a.s.
IČO 25221736
Jiráskovo náměstí 2684/2
326 00 Plzeň

Č. j. FA/SR/KI/1432/2016 - 14

Praha 14. 8. 2018

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 27. 6. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci I a Instituci II, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ve znění pozdějších předpisů, ve věci určení neplatnosti smlouvy o podmínkách pro koupi a odkud podílových listů č. ■ ze dne 27. 6. 2013, o povinnosti Instituce I vydat Navrhovateli bezdůvodné obohacení s příslušenstvím a o povinnosti Instituce II zaplatit částku ve výši 52.427 Kč se zákonným úrokem z prodlení, takto:

Námitky navrhovatele, ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 4. 6. 2018, č. j. FA/SR/KI/1432/2016 - 8, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 21. 5. 2018, č. j. FA/SR/KI/1432/2016 - 6, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

Odůvodnění:

1 Řízení o návrhu

Finanční arbitr v řízení o návrhu Navrhovatele dovedl, že Navrhovatel a Instituce I uzavřeli dne 27. 6. 2013 smlouvu o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů č. ■ a v ní si sjednali, že se práva a povinnosti neupravené smlouvou o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů řídí podmínkami k investování Instituce I prostřednictvím Instituce II, statutem či prospektem příslušného podílového fondu, ceníkem a příslušnými právními předpisy (dále jen „Smlouva o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů“).

Dne 23. 3. 2017 vzal Navrhovatel návrh proti Instituci I zpět.

Finanční arbitr na základě shromážděných podkladů a jejich pečlivém právním posouzení rozhodl ve věci nálezem č. j. FA/SR/KI/1432/2016 - 6 ze dne 21. 5. 2018 (dále jen „Nález“).

V části, ve které vzal Navrhovatel svůj návrh zpět, finanční arbitr řízení zastavil.

Finanční arbitr při posouzení nároku Navrhovatele na náhradu škody uplatněného Navrhovatelem vůči Instituci II zjistil, že Navrhovateli jednáním Instituce II nevznikla škoda v podobě uhrazeného vstupního poplatku na Smlouvě o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů. Finanční arbitr proto ve výroku II. Nálezu návrh Navrhovatele na náhradu škody zamítl.

3 Námítky Navrhovatele

Navrhovatel trvá na svém návrhu a žádá, aby finanční arbitr výrok II. Nálezu s ohledem na podané námítky změnil tak, že návrhu vyhová.

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr nepřihlédl k Navrhovatelem tvrzeným skutečnostem, nezjistil dostatečně skutkový stav a zároveň jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Navrhovatel namítá, že se finanční arbitr nezabýval zjišťováním skutkového stavu věci, ačkoli je mu z jeho úřední činnosti známo, jakým způsobem ■ (dále jen „Vázaný zástupce“) jednal vůči svým klientům. Finanční arbitr se dále nezabýval porovnáním práv Navrhovatele ze Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů a ze smlouvy investičního životního pojištění ze dne 15. 2. 2010, ve které je jako pojistitel uvedena společnost Česká pojišťovna, a.s. (dále jen „Česká pojišťovna“ a „Pojistná smlouva“). Navrhovatel tvrdí, že služby, které měl sjednány v obou předmětných smlouvách, jsou v podstatě totožné, a tedy uzavření Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů bylo při existenci Pojistné smlouvy nadbytečné.

Navrhovatel dále namítá, že se finanční arbitr dopouští chyby v úvaze, když tvrdí, že bez doložení nákladů spojených s Pojistnou smlouvou není možné objektivně zhodnotit nadbytečnost Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů. Navrhovatel jako škodu definoval vstupní poplatek, který zaplatil na základě Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů, a právě tento poplatek by nemusel platit, „*kdyby Vázaný zástupce jednající jménem Instituce II řádně plnil své právní povinnosti a informoval ho o tom, že k investování do předmětných fondů stačí Pojistná smlouva*“.

Navrhovatel namítá, že pro posouzení vzniku škody není informace o výši nákladů Pojistné smlouvy podstatná, protože snížením pojistného se absolutní výše počátečních nákladů nemění. Navíc Česká pojišťovna o struktuře a výši poplatků své klienty neinformovala.

Navrhovatel odmítá závěr finančního arbitra, že „*finanční atributy investičního životního pojištění jsou proto značně odlišné od finančních produktů kolektivního investování, a to v míře, která vylučuje jejich vzájemné porovnání v rozsahu jejich výhodnosti a za účelem zhodnocování peněžních prostředků (např. daňové zvýhodnění a likvidita produktu)*“. Vázaný zástupce opakovaně doporučoval v rozporu se svými povinnostmi svým klientům produkt investičního životního pojištění jako nejvhodnější způsob spoření a i Navrhovateli byla Pojistná smlouva doporučena za jiným účelem než uspokojení pojistného zájmu Navrhovatele. Navrhovatel tvrdí, že již z parametrů Pojistné smlouvy plyne, že tato nesjednává pojištění, když celkové lhůtní pojistné je stanoveno ve výši 3.000 Kč měsíčně, zatímco pojistná částka pro případ smrti byla sjednána ve výši 10.000 Kč. Kauzou takové pojistné smlouvy nemůže být poskytnutí pojistné ochrany, nýbrž jediným znakem, který charakterizuje Pojistnou smlouvu, je převzetí investičního rizika ze strany pojistníka. Navrhovatel uvádí, že „*[z]a takové situace pak není možné argumentovat, že Pojistná smlouva a Smlouva jsou odlišné natolik, že to vylučuje jejich vzájemné porovnání. Služby, na které má na jejich základě Navrhovatel právo, jsou v podstatě totožné*“.

Navrhovatel odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2018, č. j. 25 Co 430/2017 - 190 (dále jen „Rozsudek 430/2017“), který ve věci pojistné smlouvy životního pojištění zprostředkované spotřebiteli Vázaným zástupcem odůvodnil, že „*[I]ze tak uzavřít, že*

pokud žalovaný uzavíral se žalobcem pojistnou smlouvu prostřednictvím zprostředkovatele ■, činil tak v době, kdy zprostředkovatel ■ zásadně porušoval povinnosti pojišťovacích zprostředkovatelů ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o pojišťovacích zprostředkovatelích, a proto lze předpokládat, že ani ve vztahu k žalovanému nevyvíjel činnost s odbornou péčí a s cílem chránit jeho zájmy jako spotřebitele“.

Rozsudek 430/2017 se opírá o zjištění České národní banky ve dvou správních řízeních vedených proti Vázanému zástupci, a to o rozhodnutí ze dne 1. 4. 2010, č. j. 2010/2998/570, kde Česká národní banka zjistila, že Vázaný zástupce v období minimálně od 30. 12. 2003 do 20. 11. 2008 porušoval své povinnosti stanovené v § 21 zákona č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Rozhodnutí ČNB 2010“), a dále o rozhodnutí ze dne 16. 5. 2013, č. j. 2013/5704/570, ve kterém Česká národní banka došla ke zjištění, že navzdory uloženému opatření k nápravě nezměnil výkon činnosti pojišťovacího zprostředkovatele a ani neplnil uloženou informační povinnost (dále jen „Rozhodnutí ČNB 2013“). Navrhovatel namítá, že finanční arbitr závěry v posuzovaném sporu ignoruje, ačkoli mu jsou z úřední povinnosti známy.

Navrhovatel dovozuje, že Smlouvu o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů Navrhovatel s Institucí I uzavřeli dne 28. 1. 2013 (*Navrhovatel měl patrně na mysli datum 27. 6. 2013, kdy byla smlouva uzavřena – pozn. finančního arbitra*), tedy v průběhu druhého správního řízení vedeného proti Vázanému zástupci Českou národní bankou.

Navrhovatel argumentuje, že ze závěrů správních řízení České národní banky pak Městský soud v Praze správně dovodil, že *„[v]e světle těchto důkazů je proto odvolací soud toho názoru, že výpověď svědka ■ je nutné považovat za účelovou, a nelze z ní, jak to učinil soud prvního stupně vycházet a dovodit skutkový závěr, že žalovaný byl řádně a úplně o podmínkách pojistné smlouvy informován“.*

Navrhovatel argumentuje, že je nutné ve sporech, ve kterých figuruje Vázaný zástupce, učinit skutkový závěr, že spotřebitel nebyl řádně a úplně informován o doporučovaných smlouvách a že tento závěr je podložen též tvrzeními jiných navrhovatelů ve sporech vedených před finančním arbitrem. Navrhovatel namítá, že finanční arbitr však těmto souladným tvrzením nepochopitelně nepřikládá význam, návrhy na svědecké výpovědi zamítá a ve svých rozhodnutích se s těmito skutečnostmi vůbec nevypořádává.

Navrhovatel namítá, že *„jednání Vázaného zástupce lze jednoznačně podřadit pod skutkovou podstatu nekalé obchodní praktiky ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele“.* Navrhovatel dále poukazuje na Rozsudek 430/2017, ve kterém soud dovodil, že na smlouvu uzavřenou za naplnění nekalé obchodní praktiky lze nahlížet jako na absolutně neplatnou pro rozpor se zákonem ve smyslu § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Navrhovatel argumentuje, že *„[d]oporučení uzavřít Smlouvu pro uskutečnění investice do podílových fondů Instituce I, ačkoli Navrhovatel měl ve svém portfoliu produktovou smlouvu, jejíž investiční složka ve skutečnosti takovou investici umožňovala, naplňuje dle názoru Navrhovatele shora uvedenou definici nekalé obchodní praktiky“.* Navrhovatel namítá, že finanční arbitr se má absolutní neplatností Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů zabývat z úřední povinnosti.

4 Vyjádření Instituce II k námitkám Navrhovatele

Instituce II považuje Námitky za neopodstatněné a okolnosti v nich obsažené pro danou věc za irelevantní a účelové.

Instituce II argumentuje, že se Navrhovatel *„ve svých námitkách dopouští paušalizace jednání vázaného zástupce, neboť nepřipouští, že jeho jednání vůbec mohlo být činěno v souladu s právními předpisy jako v konkrétním případě, kde byly uzavřeny odlišné*

smlouvy, přičemž každá za jiným účelem směřujícím k zajištění jiných potřeb klienta. Navrhovatel pak neprokázal, že jednání vázaného zástupce bylo v daném případě v rozporu s povinností odborné péče a způsobilo navrhovateli škodu, která by byla v příčinné souvislosti se zaviněným deliktním jednáním“.

Podle Instituce II jednání Vázaného zástupce v daném případě nevykazuje žádný z předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu. Není možné zobecňovat, že každá smlouva zprostředkovaná Vázaným zástupcem byla uzavřena v rozporu s právními předpisy. Instituce II argumentuje, že výkladem navrhovatele *ad absurdum* je možné dojít k závěru, že jakékoli jednání kteréhokoli vázaného zástupce je činěno jen za účelem jeho obohacení, což je nepřijatelné, protože i vázaný zástupce vykonává svoji činnosti jakožto podnikatel za účelem dosažení zisku.

5 Řízení o námitkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy.

Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasné podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nález potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr ve zbytku podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a násl. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námitky Navrhovatele podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a § 81, 82 a 83 správního řádu jako přípustné. Finanční arbitr proto přezkoumal soulad Nálezu a řízení, které vydání Nálezu předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného Nálezu pak přezkoumal v rozsahu věcných námitek Navrhovatele (srov. § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr rozhoduje podle práva, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, a aby rozhodnutí finančního arbitra soud jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

5.1 *Odlíšnosti Pojistné smlouvy a Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů*

Finanční arbitr již v bodě 9.4 Nálezu vysvětlil, proč není možné srovnávat produkty investičního životního pojištění s produkty kolektivního investování; Navrhovatel zakládá svoji argumentaci o vzniku škody na srovnání nákladů Pojistné smlouvy a Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů. Hledisko pořizovacích a jiných nákladů smluv o finančních službách však samo o sobě nepostačuje pro zjištění, že při distribuci těchto smluv porušil investiční zprostředkovatel svoji právní povinnost – vedle nákladů se smlouvy investičního životního pojištění a kolektivního investování obecně liší v řadě dalších aspektů, mimo jiné v jejich finančním účelu a z toho vyplývající zcela odlišné veřejnoprávní

a soukromoprávní regulaci, v otázce zdanění (a daňového zvýhodnění), likvidity, dědických nároků a v neposlední řadě důsledků spojených s neplněním příslušné smlouvy.

Investiční životní pojištění je primárně pojistným produktem, jehož účelem je, i přes navázání tvorby kapitálové rezervy na výkonnost investičních fondů a nesení investičního rizika pojistníkem, převzetí pojistného rizika pro případ smrti pojištěného nebo převzetí rizika spojeného s potřebou vyššího finančního obnosu v případě dožití se určitého věku. Tuto funkci produkty kolektivního investování neplní. Finančnímu arbitrovi v projednávaném sporu nepřísluší hodnotit parametry Pojistné smlouvy, neboť její posouzení není předmětem řízení; finanční arbitr však dovozuje, že Navrhovatel si sjednal Pojistnou smlouvu za účelem pokrytí svých finančních potřeb – ty pochopitelně mohl znát jen sám Navrhovatel jako subjekt práva zavazující se svým jednáním k plnění finančního závazku.

Pro názornost finanční arbitr uvádí například, že příjmy plynoucí ze zániku smlouvy na soukromé životní pojištění ve formě odkupného jsou u investičního životního pojištění zdaněny srážkovou daní, zatímco výnosy u smluv kolektivního investování podléhají daňovému testu, tedy po třech letech jsou od daně osvobozeny (případně pokud test splněn není, ale částka nepřesáhne 100.000 Kč). V tomto ohledu je Smlouva o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů obecně finančně výhodnější.

S tím dále souvisí otázka likvidity, když peněžní prostředky lze odkupem podílových listů v rámci smluv kolektivního investování získat v podstatě kdykoliv bez omezení a rychleji než prostřednictvím mimořádného výběru z pojistné smlouvy či snad odkupného (za předpokladu, že je vůbec zvolena možnost mimořádného výběru – v případě že je zvolena možnost daňového zvýhodnění, nelze mimořádný výběr provést bez případné dodatečné daňové povinnosti). V tomto ohledu je Smlouva o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů jednoznačně výhodnější.

Pokud jde o hypotetický dědický nárok, smlouva investičního životního pojištění umožňuje na rozdíl od smlouvy kolektivního investování stanovení osoby obmyšleného, tedy v případě smrti pojištěného získá peněžní prostředky v první řadě obmyšlený, což může být libovolná osoba zvolená pojistníkem. To může být považováno za výhodu v případě, kdy pojistník (pojištěný) chce, aby po jeho smrti získal peněžní prostředky někdo, kdo by na ně například v dědickém řízení neměl nárok. V tomto ohledu je Pojistná smlouva výhodnější.

Co se týče daňového zvýhodnění, je možné u smluv investičního životního pojištění daňového zvýhodnění uplatnit (za předpokladu, že je tato možnost ve smlouvě zvolena a platba dosahuje potřebné výše), zatímco u smluv kolektivního investování toto možné není. V tomto ohledu je Pojistná smlouva výhodnější.

V případě smluv kolektivního investování je obvyklé také snadnější nakládání s investičním účtem spravujícím kapitálovou hodnotu (zpravidla jednoduše prostřednictvím online přístupu), v rámci smluv investičního životního pojištění je zjištění stavu kapitálové hodnoty obvykle obtížnější. V tomto ohledu je Smlouva o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů výhodnější.

Z výše uvedeného demonstrativního výčtu odlišností smluv investičního životního pojištění a smluv kolektivního investování je patrné, že je nelze mezi sebou zaměňovat, každá z nich má jiné výhody a nevýhody. Není tedy možné přisvědčit názoru Navrhovatele, že služby sjednané v předmětných smlouvách jsou „v podstatě totožné“ a že z „porovnání možností z obou smluv vyplývajících ... zcela jednoznačně vyplývá, že Smlouva byla uzavřena nadbytečně“. Smlouva o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů nebyla uzavřena nadbytečně, vstupním poplatkem Navrhovatel zaplatil cenu za poskytnutou investiční službu, kterou v žádném případě nelze zaměnit za službu, kterou měl sjednanou v rámci Pojistné smlouvy, a to i přesto, že součástí obou smluv byla nominálně stejná investice do týchž podílových fondů.

Přestože výše nákladů nemá na výsledek sporu vliv, může mít vliv na výši případné škody. Jak ale finanční arbitr dovodil, škoda Navrhovateli nevznikla, a proto se výši nákladů v Nálezu dále nezabýval, pouze konstatoval, že tuto výši Navrhovatel nedoložil.

5.2 Okolnosti zprostředkování Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů

Vzhledem k tomu, že finančním cílem Navrhovatele bylo „*pravidelné investování do akciových otevřených podíl. fondů (OPF)*“, jak plyne ze záznamu o schůzce ze dne 27. 6. 2013, a Navrhovatel blíže nespecifikoval, že by upřednostňoval některé výhody spojené s Pojistnou smlouvou, a svůj nárok specifikoval tak, že mu šlo pouze o náklady, pak finanční arbitr nezjistil, že by doporučení Vázaného zástupce nenaplnovalo vytyčený cíl či bylo jinak nevhodné a tedy v rozporu s požadavkem odborné péče.

Je pochopitelné, že každé zprostředkování uzavření smlouvy je do určité míry motivované ziskem zprostředkovatele jako nezávislého podnikatele, který činnost zprostředkování vyvíjí podnikatelským způsobem za účelem dosažení zisku; tato skutečnost sama o sobě ale automaticky neznamená, že investiční služba není poskytovaná s odbornou péčí. Argumentace Navrhovatele, která je založena právě na srovnání výše nákladů u dvou různých finančních produktů s odlišnou finanční funkcí a účelem a tvrzení, že uzavření Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů nebylo poplatkově výhodné, proto v projednávaném případě neobstojí.

Finanční arbitr zjistil ohledně Navrhovatelem tvrzeného použití nekalé obchodní praktiky Vázaným zástupcem při zprostředkování Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů, že Navrhovatel spatřuje nekalou obchodní praktiku v „*[d]oporučení uzavřít Smlouvu pro uskutečnění investice do podílových fondů Instituce I, ačkoli Navrhovatel měl ve svém portfoliu produktovou smlouvu, jejíž investiční složka ve skutečnosti takovou investicí umožňovala*“.

Podle § 4 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění ke dni uzavření Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů, platí, že „*[o]bchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil*“. Finanční arbitr dovodil, že Vázaný zástupce, resp. Instituce II vztahu k Navrhovateli a doporučení uzavřít Smlouvu o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů nejednali v rozporu s odbornou péčí. Navrhovatel své tvrzení o použití nekalých obchodních praktik Vázaným zástupcem nijak nedoložil a ani finanční arbitr nezjistil, že by k takovému jednání došlo.

5.3 Správní řízení České národní banky s Vázaným zástupcem

K námitce Navrhovatele, že finanční arbitr nezahrnul do skutkových zjištění Rozhodnutí ČNB 2010 a Rozhodnutí ČNB 2013, učinil tak jednak proto, že jde o podklady nepřímé (vztahující se k uložení správní sankce, resp. opatření k nápravě Vázanému zástupci za jeho činnost, která se přímo nevztahuje k nároku Navrhovatele) a jednak se týkají porušení povinností podle zákona č. 38/2004 Sb., o pojišťovacích zprostředkovatelích a samostatných likvidátorech pojistných událostí, ve znění pozdějších předpisů, zatímco na posouzení sporu mezi Navrhovatelem a Institucí II se použije zákon o podnikání na kapitálovém trhu.

Finanční arbitr navíc zjistil, že tvrzení Navrhovatele, že uzavřel Smlouvu o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů v průběhu druhého správního řízení, není pravdivé. Rozhodnutí ČNB 2013 bylo vydáno dne 16. 5. 2013, Navrhovatel však smlouvu uzavřel až 27. 6. 2013.

Finanční arbitr považuje argumentaci Navrhovatele, že „*je nutné ve sporech, ve kterých figuruje ■, učinit skutkový závěr, že spotřebitel nebyl řádně a úplně informován o doporučovaných smlouvách*“ za nesprávnou, protože spor je nutné posoudit na základě

individuálního posouzení skutkových zjištění konkrétního jednání Vázaného zástupce. Tak finanční arbitr postupoval a došel k závěru, že Vázaný zástupce při zprostředkování Smlouvy o podmínkách pro koupi a odkup podílových listů nepochybil. Navrhovatel o povinnosti zaplatit vstupní poplatek a o jeho výši věděl, když částka poplatku byla ve smlouvě zřetelně uvedena a Navrhovatel poplatek uhradil jednorázově na počátku investice.

Skutkové okolnosti posuzovaného sporu se sporem projednávaným v Rozsudku 430/2017 se tak značně rozcházejí a nelze proto vyhovět námitce Navrhovatele a automaticky vyvodit z Rozsudku 430/2017 obecný a skutkově nekonkrétní závěr, že Navrhovatel nebyl řádně a úplně informován o doporučované smlouvě, když ze shromážděných podkladů jasně vyplývá, že o skutečnostech determinujících nárok Navrhovatele (tj. zde primárně nárok na náhradu škody) informován byl.

6 K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr ani po posouzení námitek Navrhovatele nezjistil, že by ve věci rozhodl věcně nesprávně, ani že by Nález a řízení, které mu předcházelo, bylo v rozporu s právními předpisy.

Na základě výše uvedené skutečnosti rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*in případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra*).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se

Navrhovatel – datová schránka zástupce ■

Instituce I – datová schránka ■

Instituce II – datová schránka ■

